

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (07/05/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

ตอน

ผู้พิชิตเมีย

ป.อินทรปาลิต

เรือนปั้นหยาสองชั้นขนาดใหญ่หลังนั้นคือสำนักงานโคมของนางถนอมหรือเจ๊หม่อมแม่เล่าผู้ยิ่งใหญ่และใหญ่ยิ่ง มีบริการที่ดีเยี่ยม ใหญ่กว่า, ถูกกว่า และดีกว่าสำนักงานโคมทั้งหลายในย่านบางกะปินี้

แสงไฟบนเรือนหลังนั้นส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน เสียงเพลงจากแผ่นกราดรีดั่งเจ๊อวยแจ้วตลอดเวลาระคนกับเสียงหัวเราะต่อกระซิก รถยนต์เก๋งแบบใหม่และทันสมัยจอดอยู่นอกรั้วหน้าบ้านสามสี่คัน บรรดานักธุรกิจหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ต่างพากันมาอุดหนุนเจ๊หม่อมอย่างอุ่หนาฝ้าคั่ง ที่นี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็นชองนางโคมชั้นสูง ค่าบริการ ๒๐๐ บาท มีเหล้ากับแกล้มและเครื่องดื่มขายในราคาแพงลิบ สำนักเจ๊หม่อมตั้งมานานแล้วไม่เคยถูกตำรวจจับ ทั้งนี้ก็เพราะเจ๊หม่อมมีอิทธิพลหรือมีเส้นใหญ่แน่นอน ผู้ที่มาหาความสุขสำราญกับอิทธิพลของเจ๊หม่อมล้วนแต่เป็นผู้ที่มีเงินทั้งสิ้น โดยเฉพาะสี่สหายของเราเป็นขาประจำหรือขาพิเศษของเจ๊หม่อมซึ่งเด็กๆของเจ๊หม่อมเต็มใจบริการมากกว่าแขกอื่นๆ

มันเป็นเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น.

ภายในห้องกลางชั้นล่างมีอิทธิพลหน้าแจ่มหลายคนนั่งเสนอสินค้าของหล่อนอย่างทรนง แต่ละนางงามราวกับหยาดฟ้ามาแต่กระยาหนั้นใหม่ๆ และสดๆ จากดินแดนภาคเหนือเป็นส่วนมาก ทุกคนแต่งกายเฉิดฉินด้วยเสื้อผ้าโปร่งสีฉูดฉาด บางคนก็สวมเสื้อคอกว้างชะเวิกชะวากเพียงแต่แขกเห็นเข้าก็น้ำลายไหล โอ.เค. ชิก้าเรียดทันที แมงามเหล่านี้ล้วนแต่สดชื่นรื่นเริงเหมือนผีเสื้อในฤดูฝน ดูเหมือนว่าทุกคนไม่รู้จักว่าความทุกข์คืออะไร หล่อนพึงพอใจในอาชีพของหล่อนที่ไม่ได้สักขโมยใครกิน เป็นตัวของตัวเองตลอดเวลา การค้าของหล่อนไม่ต้องลงทุนลงรอนอะไร มีรายได้อย่างงดงาม คืนหนึ่งอย่างซี้หุ้มซี้หุ้มก็ ๖๐๐ บาท บางคนอาจจะทำสถิติถึง ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งนับว่าหล่อนมีความทะนงองอาจและทรหดอดทนพอใช้

ขณะที่เสียงเพลง “ขวัญใจเจ้าทวย” กำลังดังเจ๊อวยแจ้วโดยสวาน้อยเจ้าของร่างอวบอืดคนหนึ่ง พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก ก็พากันเดินเข้ามาในห้องกลางอย่างเงียบเหงา สี่สหายหน้าตาพุกซันดำเขี้ยวไปตามกัน อาเสี่ยกิมหงวนปิดผ้าพลาสติกเหนือคิ้วขวา โหนกแก้มซ้ายไปปูดแทบแตก นิกรปากปลิ้นเหมือนครุฑ พล พัชรภรณ์ นัยน์ตาข้างขวาเขี้ยวบีด ดร. ดิเรกปิดผ้าพลาสติกทั้งสองคิ้ว

เด็กๆ ของเจ๊หม่อมทั้ง ๖ คนต่างจ้องตาเขม็งมองดูสี่สหายอย่างตื่นๆ พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกยืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างประตูห้อง

“อาเสี่ยขา” สวาน้อยคนหนึ่งอุทานขึ้นดังๆ “มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะ ทำไมถึงหน้าตาขยับเขยิบไปตามกันแบบนี้ ไปตีกับใครมาหรือคะ”

กิมหงวนคั้นหัวเราะ

“ไม่ได้ตีกับใครหรือก๊วยวามุช พวกเราเป็นปากเสียงกับเมียชนิดหน้อยเลยถูกเมียซ้อมสะบักสะบอมไปตามกัน”

หญิงสาวอีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“ทำไมถึงปล่อยให้เขาทำเอาข้างเดียวล่ะคะ”

พลว่า “ผู้ชายที่ดีไม่รุนแรงกับเมียของเขาหรือน้องสาว ถ้าเราจะตบสักทีเดียวหล่อนก็แยะแล้ว”

นิกรมองดูเสียหงวนแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“ให้ตื่นตายเถอะวะ กันขยับจะเตะยายไฟตั้งหลายที แต่คิดหน้าคิดหลังแล้วทำไม่ลง”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึๆ

“ทำไมถึงทำไม่ลง”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“มันจะทำลงได้ยังไงละ ยายไฟแกถือหลาวทองเหลืองอยู่ในมือตลอดเวลา ขึ้นเตะหล่อนหล่อนจะได้ตั้ง
ไล่กันออกมาดูเล่น”

หญิงสาวเจ้าของร่างอวบอืดคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“ลืมเรื่องที่ซุนซ้องหมองใจเสียเถอะนะคะ หาความสุขกับพวกหนูดีกว่าคะ หนูขอเสนอตัวปรนนิบัติ
คุณพลเหมือนเช่นเคย”

หญิงสาวอีกคนหนึ่งกล่าวกับเสียหงวนด้วยใบหน้าน้ำซึมแฉ่มแจ่มใส

“สำหรับหนูบริการอาสาเสียเต็มทีคะเสียขา หนูได้วิธีนวดเส้นมาใหม่ รับรองว่านวดแล้วหายเมื่อยรากับ
ปลัดทิ้ง”

กิมหงวนจ้องมองดูหน้าหล่อนแล้วกลืนน้ำลายติดๆ กันสองสามครั้ง

“แะะ แะะ ชอบคุณมาก เณู รอยแผลเก่าที่เธอฝากไว้กับฉันยังไม่หายเลยแม่คุณ”

ทันใดนั้นเอง เจ้าหนอมเจ้าสำนักนางโลมก็เดินเข้ามาทางประตูด้านหลังห้องกลาง ถึงแม้ว่าหล่อนมีอายุ
เข้าสู่วัยกลางคนแล้วเจ้าหนอมก็ยังสวยพริ้ง เชื้อพมทาบปากแต่งหน้าเขียนคิ้วงามแฉ่มแฉ่มซ้อย สวมเสื้อกระโปรง
ทันสมัย โดยเฉพาะเสื้อของหล่อนคอกว้างและลึกมาก แลเห็นส่วนบนของประทุมทิพย์รำไร เจ้าหนอมหยุดชะงัก
เมื่อแลเห็นคณะพรรคสี่สหาย

“โอ-สวรรค์คะ” หล่อนร้องขึ้นดังๆ แล้วประนมมือไหว้สี่สหายของเราอย่างเคารพนบอบ “ดิฉันกำลัง
นึกถึงอาเสียและคุณๆ อยู่ทีเดียว พวกคุณไปพึดกับใครมาหรือคะหน้าตาถึงได้เป็นอย่างนี้”

นิกรหัวเราะทำหน้าที่ทะเล้นตามเคย

“ใช้คำพูดให้น่าฟังหน่อยเถอะเจ้ ฟัดนะหมายถึงหมากัดกัน”

“อู๋ตาย ดิฉันไม่มีเจตนาอย่างนั้นเลยคะ อย่าถือสาหาความเลยนะคะ ดิฉันเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา
เรียนหนังสือแค่ ป.๑ เท่านั้น” แล้วหล่อนก็เดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าสี่สหาย หล่อนยิ้มให้นายแพทย์หนุ่มแล้ว
กล่าวว่า “คุณหมอกับคุณๆ ไปตีกับใครมาหรือคะ”

ดร. ดิเรกยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“อย่าพูดตีกว่า พุดแล้วฝรั่งน้อยใจอยากจะทำตัวตาย เราไม่ได้ไปตีกับใครมาหรอก แต่ถูกเมียเขาซ้อม”

“อ้อ ยังงั้นหรือคะ โถ-หน้าตาพกซ้ำซ้ำเขี้ยวยิ่งกว่าถูกหมาพึดเสียอีก” แล้วหล่อนก็หันมาทางเด็กๆ ของ
หล่อน “ผู้ชายนี้หน้าขุ่นวะ ดูเหมือนว่าทุกคนกลัวเมียทั้งนั้น”

พลกล่าวขัดขึ้นทันที

“เจ้พุดยังงั้นก็ไม่ถูก พวกเราไม่ได้กลัวเมียหรอกนะจะบอกให้ แต่ไม่ยอมเอาชนะผู้หญิง”

นิกรว่า “แพ้เป็นพระชนะเป็นมารอย่างไรละเจ้”

เจ้าหนอมหัวเราะชอบใจ

“เชิญเลือกเด็กๆ ของดิฉันขึ้นไปคุยกันข้างบนซีคะ พวกคุณถูกคุณนายที่บ้านซ้อมคงจะขัดยอกไปตามกัน
ให้เด็กๆ มันนวดเสียหน่อย”

กิมหงวนโบกมือ

“เรายังไม่ต้องการอย่างว่าหรอกเจ้ เรายากจะหาที่สงบเงียบคุยกันโดยเฉพาะ เจ้ช่วยหาห้องให้เรา
สักห้องซี”

“หรือคะ ได้คะ เชิญซีคะ”

ครั้นแล้ว เจ้าสำนักหรือแม่เล้าก็พาคณะพรรคสี่สหายออกไปจากห้องกลาง นิกรออกไปเป็นคนสุดท้าย
นายจอมทะเล้นหยุดยืนมองดูแม่ผีเสื้อราตรีสามคนที่นั่งอยู่บนโซฟาเบื้องหน้าเขา แล้วนิกรก็กล่าวขึ้นว่า

“หนู หนูทั้งสามอย่าเพิ่งกลับบ้านนะ คินนี่น่าจะรับไปสูดโอโซนที่บางบูกับน้ำ แะะ แะะ หนูศรีของน้ำจ๋าม่าดีเหลือเกิน หนูแจ้วก็อวบอ้วนน่ารัก” พูดจบนิกรก็มองซ้ายมองขวาแล้วก้มหน้าลงมาพูดกับหญิงสาวรูปร่างอวบอ้วนคนหนึ่ง “ขอให้หน้าเธอจิ้มลูกคนแก้มสักทีได้ไหม”

พลโพล่งหน้าเข้ามาที่ประตู

“เฮ้ย”

นิกรสะดุ้งโหยงรีบเดินออกไปจากห้องกลางทันที สองสหายเดินตาม เจ๊หนอม กับกิมหงวน และ ดร. ดิเรก เข้าไปในห้องๆ หนึ่ง ห้องนี้เป็นห้องพิเศษสำหรับต้อนรับแขกผู้มีเกียรติเช่นท่านอธิบดีหรือรัฐมนตรี มันเป็นห้องแคบๆ แต่ก็มีโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกหวายทันสมัย เจ๊หนอมกล่าวกับสี่สหายอย่างนอบน้อมว่า

“เชิญตามสบายนะคะ มีอะไรปรึกษาหารือกันก็เชิญเถอะคะ ต้องการเหล้าหรือเครื่องดื่มอะไรบ้างไหมคะ”

ดร. ดิเรกยิ้มให้เจ๊หนอม

“ขอวิสกี้หนึ่งขวด โชตา ๓ ขวด กับแกล้มสัก ๒ จาน อ้อ เดี่ยวก่อนเจ๊ ตราชาขาวขวดละเท่าไร”

“อู๊ย คุณหมอนี่แหละกระดุกไปได้ ขวดละ ๕๐๐ ค่ะ”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่

“เหล้าหายากหรือเจ๊”

“เหล้าหาไม่ยากหรอกคะแต่คนกินหายาก”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“อ้ายหมอเลือกไปถามราคาได้ เสียชื่อมหาเศรษฐีไว้” แล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าสำนักนางโลม “ขวดละเท่าไรไม่ต้องพูดถึง เอาตราขาวมาให้หนึ่งโหลก็แล้วกัน”

พลหัวเราะเบาๆ

“สั่งมาทำไมวะตั้งโหล แกกินเข้าไปหมดหรือ”

“ก็เอามาบ้านปากบางซีไว้ยัย ป่วนปากบางล้างหน้าบ้าง หรือจะเททิ้งเล่นแก๊กลุ่มก็ยิ่งได้”

พลหันมายิ้มให้เจ๊หนอม

“เอามาขวดเดียวพอแล้วเจ๊หนอม”

“คะ คะ ประเดี๋ยวดิฉันจะให้เขาจัดมาให้ตามที่คุณสั่ง เชิญตามสบายนะคะ ถ้าใครรบกวนละก็บอกดิฉัน อ้อ-คุณพลชา คุณกับคุณนิกรและคุณหมอกับอาสาเสียเลือดตัวอิหนูของดิฉันไว้ก่อนไม่ดีหรือคะ”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“อย่าเพิ่งเลยเจ๊ พวกเรากำลังมีปัญหาเฉพาะหน้าที่จะต้องใช้เวลาปรึกษาหารือกัน เรื่องอิหนูของเจ๊เอาไว้ดีกๆ ค่อยตกลงกัน”

เจ๊หนอมทำตาหวานแล้วหมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้องนั้น สี่สหายต่างพากันนั่งที่โต๊ะชุดรับแขก พลกับนายแพทย์หนุ่มนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน เสียหงวนกับนิกรนั่งบนเก้าอี้คนละตัว

ภายในห้องเงียบสงัดไปชั่วขณะ คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมๆ กันราวกับนัดกันไว้ ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นกรว่า

“ชีวิตวิวาท์กลายเป็นวิวาทไปเสียแล้ว เราสี่คนถูกเมียข่มหน้าตาแตกไปตามกัน ความจริงเมียไม่ใช่แม่ เมียเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มาอยู่กับเราและพยายามกระทำตนเป็นแม่เรา”

เสียหงวนขบขรกรอด

“เป็นความจริงหมอ พวกเราจะยอมให้เมียข่มขู่เราข่มเราอย่างนี้ตลอดไปอย่างนั้นหรือ” พูดจบก็หันมาทางนิกรซึ่งกำลังนั่งสัปหงกอ้าปากทวอ “อ้าว หลับเสียแล้วอ้ายเวร”

นิกรลืมตาโพล่ง

“เปล่า-ไม่ได้หลับ กันหลับตาใช้ความคิดนะ กันขอให้ความเห็นที่ว่า เราควรจะทำอะไรให้เมียได้ เลิกเป็นเบี้ยล่างหล่อนเสียที”

พลว่า “ก๊นั้นนะซี มันควรจะเป็นอย่างนั้น แต่การแก้ไขไม่ใช่เรื่องที่เราจะทำได้ง่ายๆ เพราะหล่อนข่มขู่เรามาแล้ว และเราก็กลัวหล่อนเหมือนกับหนูกลัวแมว”

นิกรยิ้มให้เพื่อนเกลอทั้งสาม เขาอ้าปากทวาดังๆ แล้วยกแขนทั้งสองขึ้นบิดชี้เกียดเสียก่อนจึงกล่าวขึ้นว่า

“ฟังทางนี้สหาย คุณนิกรมีความคิดอันแนบคายเกิดขึ้นในสมองแล้ว ไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเราควรจะถูกล้มเมียของเราต่อไป”

เสียงหงวนสะดุ้งโหยง

“นี่นะระระความคิดของแก”

“เออ เป็นความคิดที่ปลอดภัยที่สุด”

ดร. ดิเรกว่า “พูดกันเป็นงานเป็นการไว้้ย้อายกร กันนะเห็นว่า การกลัวเมียหรือยอมให้เมียซ้อมทำให้เราเสียศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย เราจะต้องปรับปรุงตัวของเราใหม่ ไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าแยกกับเมียเราเสียชั่วคราวหมายความว่าเราพากันไปอยู่ที่อื่น ทำที่เหมือนกับว่าเราต้องการทิ้งช่วงหล่อน เท่านั้นเมียๆ ของเราก็คงจะตกใจกลัวว่าเราจะเลิกกับหล่อนจริงๆ หลังจากนั้นหล่อนก็จะงอนง้อเรา และเราก็ต้องให้หล่อนสาบานว่าหล่อนจะไม่ข่มขู่ข่มเหงหรือซ้อมเรามาก หล่อนจะต้องเคารพรักเรายำเกรงเรา ยอมเป็นเบี้ยล่างเรา”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ความจริงหล่อนควรจะเป็นเบี้ยล่างของเราอย่างยิ่ง ตัวจะต้องเป็นเบี้ยบนหรือผู้นำครอบครัว”

พลกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างยิ้มแย้ม

“ความเห็นของแกเข้าที่ไว้ย้อมอ เข้าที่มากทีเดียว เราจากบ้านไปอยู่ที่อื่นสักพักหนึ่งเมียๆ ของเราก็คงจะคิดว่าเราจะทิ้งช่วงหล่อน แล้วหล่อนก็จะต้องงอนเรา”

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

“ขอให้ปิดอกบิปรายและลงมดีได้”

สี่สหายต่างยกมือขวาขึ้นเหนือศีรษะแล้วยิ้มให้กันขณะนั้นชายหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งลักษณะท่าทางอยู่ในจำพวกอาชญากรได้พาตัวเดินเข้ามาในห้องนั้น เขาถือถาดใส่วิสกี้ไซดาและถ้วยแก้วมาด้วย ชายผู้นี้ชื่อเซตเป็นนักเลงคุ่มสำนักนางโลมของเจ้หนอม เขาสวมกางเกงสีกรมท่าเสื้อยืดลายแดงสลับขาว เซตตรงเข้ามาที่โต๊ะแล้ววางถาดลงบนโต๊ะด้วยกิริยานอบน้อมยำเกรง

“โง่ พี่เซต” นิกรกล่าวทัก “ได้ข่าวว่าติดตะรางไม่ใช่หรือ”

เซตอ้าปากทวอมองดูนิกรอย่างเคื่องๆ แต่แล้วก็หัวเราะ

“มือชั้นผมไม่เคยติดคุกหรอกครับ อ้า-สวัสดิ์ครับหมู่่นี้พวกคุณๆ ใครจะมาที่นี่ มีอะไรที่จะให้ผมมีเกียรติได้รับใช้บ้างไหมครับ”

เสียงหงวนส่งธนบัตรใบละร้อยบาทให้นายเซตหนึ่งฉบับ

“เฮ้อ-เอาไปกินกาแฟพี่เซต เอาถาดนี้ไปด้วย อย่าเพิ่งรบกวนพวกเราเลยนะ เรามีเรื่องสำคัญที่จะปรึกษาหารือกัน”

เซตยกมือไหว้เสียงหงวนอย่างนอบน้อมแล้วรับธนบัตรมาเก็บใส่กระเป๋า เขาก็มองกระซิบกระซาบกับกิมหงวนว่า

“อาเสียดพิตพ้องหมองใจกับใครละก้อบอกผมนะครับ ผมฆ่ามันเลย หรือจะให้พินหน้าผากรอยแผลแค้นไว้ยังได้ หัว ๑๒ แผลตัวต่างหาก” แล้วเขาก็พูดเสียงขบกรามหนักแน่น “เรื่องยิงพินผมแน่”

นิกรว่า “ฉันก็แน่เหมือนกันพี่เซต มานั่งยิงพินกันสามวันสามคืนยังได้”

ดร. ดิเรกส่งถาดให้นักเลงใหญ่

“ไปเสียที่พี่เซต เราจะปรึกษาหารือกัน”

นายเซตยิ้มแห้งๆ ถือถาดเดินสายตัวในหน้านักเลงออกไปจากห้อง คณะพรรคสี่สหายปรึกษากันต่อไป อาเสียดกิมหงวนรีบผสมวิสกี้ไซดาแจกจ่ายเพื่อนเกลอของเขา

บ้าน “พัชรภรณ์”

ภายในห้องรับประทานอาหารอันหรูหรา ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับสิ้นนางคือ นันทา, นวลล่อ, ประภา, และประไพ กำลังนั่งรับประทานอาหารกันอย่างเงียบๆ

ซึ่งอาหารเช้าวันนี้มีไข่ดาวหมูแฮม ขนมปัง เนยสดและกาแฟ เจ้าคุณปัจจนึกฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นั่งอยู่หัวโต๊ะคนละด้านแลเห็นศิระอันล้านเลี่ยนเป็นมันแพล็บ ซ้ายมือของเจ้าคุณปัจจนึกฯ คือ ประไพ, นวลลออ, คุณหญิงวาด, ประภาและนันทา ด้านขวาตรงกันข้ามคือขวามือของเจ้าคุณปัจจนึกฯ มีเก้าอี้ว่างเปล่ารวม ๕ เก้าอี้ โต๊ะอาหารที่บ้าน “พัชรภรณ์” เป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวมีเก้าอี้ที่นั่งถึง ๑๒ ตัว ส่วนสมาชิกในครอบครัวนี้มีเพียง ๑๑ คน

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รับประทานอาหารพลางพูดพลาง

“ผมสนใจในเรื่องดาวเทียม “สปุตนิก” ของรัสเซียมากเชียวครับเจ้าคุณ ฟังเจ้าคุณเล่ารู้สึกว่าจะต่อไปโน้มน้ำอาจจะมีพระจันทร์เทียมหรือพระอาทิตย์เทียมก็ได้”

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“พระอาทิตย์เทียมนะมีมานานแล้วนี่คะเจ้าคุณ” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง “ขณะนี้ก็มีอยู่ในห้องรับประทานอาหารถึง ๒ ดวงด้วยกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำตาเขียวกับคุณหญิงวาด

“คุณหญิงกระเช้าฉันในเมื่ออารมณ์ฉันดีก็ไม่ใช่ไรแต่ถ้ากำลังหัวเสียละก็ฉันอาจจะเอาซีโครงคุณหญิงมาเหน็บฝ่าดูเล่นสักสองสามอันก็ได้”

คุณหญิงวาดลืมหูลิง

“ให้มันแน่สักรายเถอะคะ ดิฉันอยากพบคนจริงจัง ขึ้นชื่อว่าฟัวแล้ว ถ้าเอาไว้มองก็ไม่ใช้คุณหญิงวาด”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชักฉิว

“อย่าคุยดี ที่ฉันยอมแพ้เธอก็เพราะชื่อความรำคาญ อย่าเข้าใจว่าฉันกลัวเธอนะแม่वाद หรืออยากจะลองดีกับฉัน”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ รีบห้ามเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทันที

“เฉยๆ ดึกแล้วเจ้าคุณ เสื่ออยู่ดีๆ อย่าเอาไม่ไปแย่งกันเสื่อเลยครับ เชื่อผมเถอะไม่มีผู้ชายคนไหนทรอกที่จะเอาชนะเมียได้”

สิ้นางหัวเราะคิกคักไปตามกัน ประไพกล่าวถามนวลลอออย่างเป็นทางการ

“ถ้าคุณอาทั้งสองเกิดปะทะกันขึ้น คุณนวลเสมอข้างไหนคะ”

นวลลออยิ้มน่ารัก

“ก็ต้องเสมอข้างคุณอาหญิงนะซีคะ”

ประภาเกรงว่าเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดจะเกิดปะทะกันขึ้นจริงๆ ก็แก้งพูดกลบเกลื่อนกับนันทาว่า

“คุณอาทั้งสองท่านสัพยอกหยอกล้อกันน่ารักนะคะ ใครไม่รู้ก็คิดว่าจะมีเรื่องมีราวกัน ที่แท้ท่านล้อกันเล่นสนุกๆ”

นันทาหัวเราะเบาๆ

“คะ ท่านล้อกันรุนแรงอย่างนี้เสมอ”

การรับประทานอาหารคงดำเนินต่อไป เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร แล้วหยุดยืนข้างๆ คุณหญิงวาด

“เออ ว่ายังงัยวะอ้ายแห้ว พ่อเทวดาสีคนนั้นเมื่อไรเขาจะลงมากินข้าวกันเสียที”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานผมขึ้นไปเรียนให้ทราบแล้วครับว่าคุณหญิงสั่งให้รีบลงมารับประทานอาหาร”

“แล้วยังงัย” คุณหญิงถาม

“รับประทานไม่มีใครยอมลงมาครับ รับประทานคุณพล, คุณนิกร, คุณหอม, และอาเสี่ยกำลังเก็บเสื้อผ้าเตรียมตัวจะไปจากบ้านนี้ครับ”

ทุกคนต่างพากันมองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียวกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวถามเจ้าแห้วทันที

“เอ็งว่ายังงัยวะอ้ายแห้ว อ้ายสีคนนั้นเก็บเสื้อผ้าจะไปไหนกันวะ”

เจ้าแห้วเดินเข้าไปหาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

“รับประทานคุณนิกรบอกผมว่า รับประทานทนความโหดร้าย ของคุณผู้หญิงทั้งสี่คนนี้ไม่ไหว จึงชวนกันไปอยู่ที่อื่นครับ”

สี่นางหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กันราวกับนัดกันได้ไว้ ประโกล่าวถามนวลล่อว่า

“ตกใจไหมคะคุณนวล”

นวลล่อพูดพลางหัวเราะพลาง

“ตกใจค่ะ ตกใจแทบช็อคตายเชียวค่ะ กลัวว่าจะไม่ไปจริงเท่านั้น”

นั่นทากล่าวกับประภาอย่างยิ้มแย้มว่า

“ลองขึ้นไปดูบทบาทเขาหน่อยสิคะ เขาคงโกรธเราที่พวกเราซ่อมเขาเมื่อวานนี้ เมื่อเขาจะไปอยู่ที่อื่น พวกเราก็ควรจะปล่อยให้เขาไปตามเรื่อง ไม่ซ้าก็กลับมาเอง”

ประภาหัวเราะเบาๆ

“นั่นนะซีคะ วัวใครก็ต้องเข้าคอกคนนั้น”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูนั่นทาแล้วกล่าวว่า

“อ้อ นี่แกเปรียบผิวของแกเป็นวัวยังงั้นหรือยายภา อือ-ดีจริงนะแม่คุณ อย่างนี้เจริญแน่”

สี่นางต่างพยักเพียดกันแล้วพากันลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร คุณหญิงวาดลุกขึ้นบ้าง ท่านกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า

“ขึ้นไปดูมันหน่อยเถอะค่ะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สันตริษะ

“ฉันไม่อยากยุ่งกับอ้ายลิงสี่ตัวนั้นหรือ”

คุณหญิงวาดค้อนขวิด

“ไม่ยุ่งกับลูกหลานแล้วจะไปยุ่งกับใคร คนหัวล้านนี้ไม่มีความคิด” พูดจบคุณหญิงวาดก็เดินตบตบตบออกไปจากห้องรับประทานอาหารทิ้งให้เจ้าคุณทั้งสองนั่งเผชิญหน้ากันอยู่ที่หัวโต๊ะคนละด้าน เจ้าแห้วหยิบถาดไม้บนหน้าต่างเดินมาหยิบจานอาหารใส่ถาด

“เฮ้ย ๆ ๆ” เจ้าคุณปัจฉิมฯ เอ็ดตะโรลั่น “ใครสั่งให้แกเก็บ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานผมทิวแล้วนี่ครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตะโกนลั่น

“ก็ข้ายังไม่อิ่มนี่หว่า”

เจ้าแห้วทำตาละห้อย เดินบ่นพึมพำออกไปจากห้องรับประทานอาหาร สองเจ้าคุณมองดูเจ้าแห้วอย่างเดียดดาล

ตามเวลาที่กล่าวนี้ พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกได้ชุมนุมกันอยู่ในห้องนอนของอาเสี่ยกิมหงวน ซึ่งห้องนี้ตกแต่งแบบห้องนอนของเศรษฐีจีน พล, นิกร, กับนายแพทย์หนุ่มเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” ได้แล้ว กระเป๋าเสื้อผ้าขนาดกลางของสามสหายวางเรียงกันอยู่บนโซฟาแบบจีน ส่วนอาเสี่ยกิมหงวนไอ้เอ๋ล่าช้ากว่าเพื่อน เขากำลังบรรจุเสื้อผ้าลงกระเป๋า เพื่อนเกลอทั้งสามพากันมองดูอย่างรำคาญใจ

“แกทำอะไรไอ้เอ๋เสมอ” พลดูอาเสี่ย “เราสามคนเสร็จงานแล้ว ต้องมาหาแกที่ห้อง”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“ขอโทษทีวะ ห้องกันเสียมั่วแต่เช้าลั้วม” พูดจบเขาก็กระโจนเข้าตะครุบมือนิกร “เฮ้ยๆ อย่าซีไวย์ เผลอไม่ได้ฮ้ายนี่”

นิกรคืนปากกาปลอกทองให้กิมหงวนโดยดี

“แะะ แะะ กันไม่ชอบคนเผลอ”

ทันใดนั้นเองคุณหญิงวาดก็พาสี่นางเข้ามาในห้องนอนของอาเสี่ย นั่นทา, นวลล่อ, ประภาและประไพ ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน คุณหญิงวาดยกมือท้าวสะเอวมองดูสี่สหายแล้วท่านก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักๆ ว่า

“แกสี่คนจะไปไหนกันวะ”

พลยิ้มให้ท่าน

“เราจะไปอยู่ที่อื่นครับคุณแม่”

“มันเรื่องราวอะไร” คุณหญิงดู “อยู่ดีๆ ทำไมถึงจะไปอยู่ที่อื่น”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“พวกเราไม่ใช่วัวควายหรือข้าทาสครับคุณอา ยอมเป็นลูกไล่เมียมานานแล้ว ใครจะไปทนได้เมื่อถูกดึงหู ถูกตบหน้าถูกซ้อมทุกๆ วันอย่างนี้”

ประไพค้อนขยับ

“ที่ตัวทำกับเขาจนยับเยินไปหมดทำไมเขาทนได้ล่ะ”

นิกรทำตาเขียวกับประไพ

“เสียใจ ฉันไม่ได้พูดกับเธอ เธอกับฉันสิ้นสุดกันที อย่าตามไปจ้อฉันให้กลับมาฉันจะบอกให้”

ประไพหัวเราะงอหาย

“เฮอะ มือฉันนี้ข้อนิ้ว ฮะ ฮะ เชิญ-เชิญเถอะ จะไปไหนก็เชิญ ถ้ากรไม่กลับมาภายในสามวันไฟจะมี หัวใหม่ หนูมูรูปหล่อตัดผมทาบากนุ่งกางเกงทรงจิ้งเหลนถมถมไป ยกคิ้วให้แผล็บเดียวเท่านั้นชี้คิ้วร้านจะหมอบอยู่ แพบเท้า”

นันทาเดินเข้ามาหาพล

“จะไปจริงๆ หรือคะพล” หล่อนถามยิ้มๆ

“ไม่รู้ ทำกับเขาจนหน้าตายับเยินแล้วไม่ต้องพูด”

นันทายกมือชี้หน้าพลแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“เป็นอันว่าพลจะทิ้งฉันไปอยู่ที่อื่น”

“นั่นคือความจริง”

“ดีแล้ว แล้วอย่ากลับมาจะบอกให้”

นวลลอบอปรเข้ามาหาพลเสียหงวน อาเสียดกใจถอยหลังกรูด

“อย่านะ อย่ามาทำอะไรเสียนะจะบอกให้ เราขาดจากความเป็นหัวเมียกันแล้ว”

“แหม-หมั่นไส้เหลือเกิน ผู้ชายอนมืออย่างที่ไหน เดี่ยวแม่เตะกระโตงคางหักไปเท่านั้น”

อาเสียดทำตาปริบๆ

“ถามจริงๆ เอะน่า เฮียสูงยังกะเปรตอย่างนี้นวลเตะถึงเรอะ”

“ถึงชี้ ลองดูก็ได้”

กิมหงวนหัวเราะ

“ขึ้นยกเท้าขึ้นสูงๆ นวลก็ไปเท่านั้นเอง อ้า-อย่าพูดอะไรกันอีกเลยนวลจ๋า ขอบอกให้รู้ว่าเฮียเกลียดนวล ยิ่งกว่ากิ้งกือเสียอีก”

นวลลอบพยักหน้ารับทราบ

“แต่เวลานอนไม่ทราบว่าย้ายเตียงตัวไหนที่มันกอดนวลตลอดคืน”

กิมหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“ว่าหัวเป็นลิงเรอะ จอทองเสียใหญ่แล้ว ฮืม-อย่าณา เดียวก็โดนหลังมือลืมหูลืมแบบเท่านั้นเอง”

ประภาพรพูดเสริมขึ้นอย่างขบขัน

“ขอเสียทีคะอาเสียด คุณนวลแกตัวเล็กเท่านี้อย่าทำแกลเลนะคะ”

กิมหงวนขบกรามกรอด ขยับมือจะตบหน้าเมีย แต่นวลลอบเหวี่ยงฝ่ามือขวาตบหน้าเสียดหงวนเสียก่อน ถึงแม้ไม่แรงนักก็ทำให้กิมหงวนหน้าชาไปเหมือนกัน

ดร. ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

“เอาเลยเสียดหงวน ให้เมียรังแกต่อหน้าเพื่อนๆ ได้หรือวะ”

อาเสียดจ้องตาเขม็งมองดูนวลลอบอย่างเดือดดาล แล้วเขาก็ยกมือขวาตบหน้าหล่อนเบาๆ

“นี่แน่ะ”

นวลลอบหัวเราะตบหน้าเสียดหงวนอีกหนึ่งที เสียดหงวนตบหน้าหล่อนเป็นการตอบแทนเช่นเดียวกัน

แทนที่จะโกรธนวลลอบกลับหัวเราะ

“วันนี้เสียแรงแรงมาก” พุดจบหล่อนก็ยกฝ่ามือทั้งสองปลักอกกิมหงวนค่อนข้างแรง กิมหงวนขยับมือจะปลักหน้าอกหล่อนบ้าง คุณหญิงวาดร้องสุดเสียง

“อย่า-พ่อหงวน”

นวลลอบเดินเข้ามาหยุดยืนชิดตัวอาเสียแล้วยื่นหน้าให้เขาจูบ

“เสียขา เราลั่นกับพินก็ต้องกระทบกันบ้าง เขาหักข้อมือไว้โย เสียหักอาลัยจะไม่วื้อเหื่อเหียวหรือคะ อย่าไปเลยนะคนดี อากาศหนาวอย่างนี้ นวลนอนคนเดียวใครจะกอดนวลละคะ โถ-ใจร้ายจะทิ้งเมียได้ลงคอ”

อาเสียกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง แล้วหันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสาม

“เฮ้ย-แกสามคนไปกันเถอะวะ”

นิกรลืมตาโพล่ง

“อ้ายหงวน แกนี่ไม่ผิดอะไรกับซี้ตึงฎุกโพลน ต้องเข้มแข็งซีไวย จำไว้ว่าผู้หญิงมีมารยาตร์เล่เมกเวียน”

กิมหงวนพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็งแล้วกล่าวกับนวลลอบว่า

“เสียใจนวล เราต้องจากกันเสียแล้ว จากกันชั่วนี้วันตร เสียฎุกนวลข่มขี้มาพอแล้ว ลั่นสุดกันทีสำหรับความรักของเรา”

นวลลอบกลั้นหัวเราะแทบแย้

“ถ้าเช่นนั้นจะไปไหนก็เชิญเถอะคะ แต่จำไว้ว่าถ้ากลับมาเมื่อไรเป็นหัวแตกเมื่อนั้น”

ประกาศตรงเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม

“แวย์ อา ยู โกลิ่ง”

ดร. ดิเรกค้อนประหลับประหลือก

“เอเวอร์แวย์”

“ออไร ยูแคนโก”

นายแพทย์หนุ่มยื่นมือให้ประกาศจับ

“กู๊ดบาย ดาลิ่ง”

ประกาศลั่นศีรษะไม่ยอมจับมือกับเขา คุณหญิงวาดบุกเข้ามายืนเบื้องหน้าสี่สหาย แล้วกล่าวถามขึ้น
“อย่างเป็นงานเป็นการ

“ถามจริงๆ เอะ แกสี่คนจะไปอยู่ที่ไหนกัน”

พลว่า “ยังไม่ทราบครับคุณแม่ เราอาจจะไปหาเช่าบ้านเล็กๆ อยู่สักหลังหนึ่งแล้วก็ช่วยกันทำมาหากิน”

สี่นางหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน นวลลอบพุดพลาถหัวเราะพลาถ

“หน้าอย่างเสียและคุณพลคุณนิกรกับคุณหมอ นวลไม่ได้ดูถูกหรือคะ เหยียบซีไไไม่ฝ่ออย่างนี้จะไปทำอะไรกัน”

นิกรชักฉิว

“อย่าดูถูกผม โปรดถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

นวลลอบเอียงคอกยิ้ม

“ถ้าดิฉันไม่ถอนจะมีอะไรเกิดขึ้น”

นิกรทำตาเขียวเข้าใส่

“ฮืม-ดูถูกกันเกินไป คนอย่างผมอย่าว่าแต่เหยียบซีไไไม่ฝ่อเลย ซี้หมาก่อนโตๆ ผมยังเหยียบฝ่อ ฮะ ฮ่า พวกเราสี่คนล้วนแต่เป็นชายชาติตรี ทุกคนเข้มแข็งเป็นนักต่อสู้ชีวิต อย่างน้อยเราหาบขนมชายเอากำไรวันละสองสามพันยังได้”

“แน่นอน เราทำได้” กิมหงวนพุดยิ้มๆ

นั้นทาหัวเราะชอบใจ

“อาเสียนะหรือคะจะหาบขนมชาย ดิฉันคิดว่าถ้าอาเสียกับเพื่อนๆ พวกกันไปจากบ้านนี้ก็คงไปนอนถลุงเงินที่มีอยู่ในเบ็งคักันตามสบายเท่านั้นเอง”

นวลลอบพุดเสริมขึ้น

“นวลกล้าพูดได้เต็มปาก ถ้าเสียกับคุณๆ ทั้งสามนี้เป็นคนจนไม่ใช่เศรษฐีลงออกจากบ้านนี้ก็อดตายเท่านั้นเอง”

ประไพว่า “โดยเฉพาะคนซีเกียจันหลังยาวอย่างกรคงจะตายก่อนเพื่อน”

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

“จริงไว้ยประไพ แกพูดถูกแล้ว อ้ายกรต้องตายก่อน นี่มันกล้าไปก็เพราะมีเงินใน बैंค ไปอยู่ที่ไหนไม่ต้องทำอะไรก็มีกิน”

นิกรโกรธจนตัวลั่น

“ฮีม-แฮ-ดูถูกกันมาก พูตรวกับว่านายนิกรไม่มีปัญญาที่จะหาเงินใช้ โฟจำ รู้หรือเปล่าว่ากรนะเป็นชายอกสามศอก วัดไปวัดมาอาจจะถึง ๑๐ ศอกก็ได้ ชะ ช้า อาชีพนะถมเถไป ชายถั่วคำสาคุเปียกยังได้”

นันทาพูดเสริมขึ้น

“เอายังมีใหม่ละ พลกับกรและอาเสี่ยกับคุณหมอสายานมาเดี๋ยวนี้ว่าไปจากนี้แล้วจะไม่ถอนเงินในธนาคารมาใช้ ทั้งสี่คนจะต้องทำมาหากินด้วยลำแข้ง”

กิมหงวนลืมนตาโพล่ง

“ตกลงรับคุณนันทา หมยินดีสาบานให้ ถ้าผมถอนเงิน बैंคออกมาใช้ ให้ผมรากลือตลงแดงตายเลย เออ-กล้าสาบานอย่างนี้ด้วย”

นิกรว่า “ฉันก็เหมือนกันพีนัน ถ้าฉันเบิกเงิน बैंคมาใช้ให้พระแก้วพระกาฬหักค อฉันเลย” พุดจบนิกรก็สะดุ้งโหยง “แหม-ชักเสียวคอวะ”

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นบ้าง

“ผมก็ยินดีสาบานว่า ผมจะไม่ถอนเงินใน बैंคมาใช้ ผมจะช่วยตัวเองด้วยการประกอบอาชีพที่สุจริต”

ประภาว่า “สำหรับยูแน่ละ ดิเรกเป็นหมอนี้คะ ไปที่ไหนก็มีคนต้องการ”

“โน-ไอจะไม่ประกอบอาชีพในทางแพทย์เป็นอันขาด ไอจะทำงานอื่นหาเลี้ยงชีวิต”

พลพูดเสริมขึ้น

“เมื่อเพื่อนทั้งสามให้สัตย์สาบานกันเช่นนี้ พลก็ขอสาบานบ้าง นันจำคำสาบานของพลไว้จะ ถ้าพลถอนเงินในธนาคารออกมาใช้ ขอให้พลมีอันเป็นต้องตายจากนันภายในสามวันเจ็ดวัน”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ตีมากลุกรักของแม่ เมื่อแก่กับเพื่อนๆ ของแก่ได้ให้สัตย์สาบานไว้เช่นนี้ แม่ก็สนับสนุนเต็มที่ในการที่พวกแกจะไปจากบ้านนี้ แม่เชื่อเหลือเกินว่า คนที่กริดกรายและสำรวเหมือนอย่างพวกแกไม่มีทางที่จะเอาตัวรอดได้ เว้นแต่อาศัยเงินที่มีอยู่ คราวนี้แหละเราจะได้รู้กันว่า แกทั้งสี่คนจะมีความสามารถสักเพียงใด”

นวลล่อพูดโพล่งขึ้น

“ก่อนจะจากไปต้องคั้นกระเป๋าก่อน ห้ามไม่ให้เอาเงินติดตัวไปเกินกว่าพันบาทต่อคน เอา-พวกเราช่วยกันคั้น”

สี่นางเฮโลมาที่กระเป๋าดูเส้นทางของสี่สหายแล้วก็ลงมือคั้นกระเป๋าดู ประไพหยิบกางเกงในของหล่อนชูขึ้นแล้วหันมาทางนิกร

“เอากางเกงในของไฟไปทำไมคะ”

นิกรกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

“แฮะ แฮะ ขอให้กรเอาไปดูต่างหน้าเถอะไฟจำ”

ประไพหัวเราะชอบใจ

“นี่มันนุ่งแล้วนี่คะ”

“ก็นั่นนะซี จะได้กลืนสะไบแพรตตินาสาฟี”

นวลล่อคั้นกระเป๋าดูเสื้อผ้าของเสี่ยหงวนอย่างถี่ถ้วน หล่อนหยิบปืนพกออกมาจากกระเป๋าดูแล้วหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมาด้วย ในเวลาไล่ๆ กันประกาก็หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกใหญ่ออกมาจากกระเป๋าดูเสื้อผ้าของนายแพทย์หนุ่ม

นันทากล่าวกับสามนางว่า

“ช่วยกันค้นตามตัวเถอะพวกเรา”

สี่นางรีเข้ามาหาพั่วๆ ของตนแล้วลงมือค้นตามกระเป๋าสี้อางเกง เมื่อนวลลออกอุกสะเอาภิมหงวน อาเสี่ยก็หัวเราะงอหายทำเอวกระดูกกระดูก

“อย่า-ฮะ ฮะ อย่าโดนบันเอาเว ฮียจี้กกระจี้”

เมื่อการตรวจค้นผ่านไปเรียบร้อยแล้ว คุณหญิงวาดก็กล่าวกับสี่หงวนว่า

“ไปเถอะ พวกแกจะไปมุดหัวอยู่ที่ไหนก็เฮีย แล้วส่งข่าวมาถึงฉันบ้าง”

นิกรยิ้มแป้น

“ลาก่อนนะครับคุณอา ในอนาคตอันใกล้นี้ผมจะเป็นพ่อค้าลั่วคำสาครุเปือกที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในเมืองไทย”

สี่สหายต่างหัวเราะเป่าเสื้อผ้าของตนแล้วพยักพืดกันโดยไม่สนใจกับเมียๆ ของเขา ต่อจากนั้น สี่หงวนก็เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้งสามออกไปจากห้องนอน สี่นางกับคุณหญิงวาดต่างมองดูหน้ากันแล้ว หัวเราะกันอย่างครั้นเครง

พล, นิกร, ภิมหงวน และ ดร. ดิเรกพากันเดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดมาข้างล่าง สวานทางกับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งกำลังขึ้นบันไดมา นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“ลานะครับคุณพ่อ ลาก่อนครับคุณอา”

สองเจ้าคุณหยุดชะงักและทำหน้าตื่นๆ ไปตามกัน

“จะไปไหนกันวะ” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถาม

อาเสี่ยว่า “เรื่องของเด็กครับไม่ใช่เรื่องของผู้ใหญ่”

“อ้าว เดียวก็เตะเข้าให้เท่านั้นเอง”

พลกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างนอบน้อม

“พวกเราจะไปอยู่ที่อื่นครับคุณพ่อ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้ารับทราบ

“เออ-ไปเถอะลูก พ่อจะได้สงบจิตสงบใจของพ่อบ้าง แก่สี่คนอยู่ที่นี้ไม่เคยทำให้พ่อสบายใจเลย มีแต่ เรื่องนิวแซน หนวกหูจนกระทั่งถูกขวางบ้านบ้อยๆ ไปเสียทีก็ดี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามภิมหงวนอย่างยิ้มแย้ม

“ถามจริงๆ เถอะวะ แกจะไปอยู่ที่ไหนและทำอะไรกัน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ผมจะไปทำอะไรครับ”

“ไรอะไรวะ”

“ไรมะอีกครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยว สี่หงวนวิ่งจืดลงบันไดไป พล, นิกร, และ ดร. ดิเรกต่างหัวเราะคิกคัก แล้วติดตามสี่หงวนไป

ที่หน้าตึก เจ้าแห้วนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่บนคั่นบันไดในท่าทางโศกเศร้า สี่สหายต่างเข้ามาหยุดยืน ข้างเจ้าแห้ว พลกล่าวถามคนใช้จอมแก่นของเขาด้วยเสียงหัวเราะ

“มีอะไรขบขันหรือวะ นั่งหัวเราะอยู่ได้”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืนแล้วร้องไห้โฮ

“รับประทานร้องไห้ครับไม่ใช่หัวเราะ”

นิกรยกมือตบศีรษะเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“นั่งเสียหนู ไม่ต้องร้องไห้ พวกเรากำลังจะจากแกไป ลาก่อนอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วปล่อยออกมาเสียงโฮ

“รับประทานเพราะเหตุนี้ะซีครับผมถึงได้ร้องไห้ ฮือ-ฮือ รับประทานให้ผมติดตามไปรับใช้ด้วยคน เถอะครับ”

สี่สหายต่างมองดูหน้ากัน ดร. ดิเรกยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขาแล้วกล่าวว่า

“เอามันไปด้วยคนหรือ อย่างน้อยในยามทุกข์ยากอ้ายแห้วมันคงจะเป็นประโยชน์แก่พวกเราบ้าง”

เสียงหวนเห็นฟ้องด้วย

“จริงโวย เราไม่มีอายแท้เราก็คงซุกซลักไม่น้อย” พุด จบอาเสี้ยก็พยักหน้ากับเจ้าแท้ “เฮ้-พวกเราไปในลักษณะของคนสิ้นเนื้อประดาตัวโวย ถ้าติดตามเราไป ยูจะต้องลำบากไม่น้อยเพราะเราไม่มีเงิน มีติดตัวอยู่คนละพันบาทเท่านั้น”

เจ้าแท้พุดพลงร้องไห้พลง

“รับประทานครึ่งเงินเป็นเรื่องเล็กครับ รับประทานครึ่งร้อยก็สำคัญกว่า ฮือ ฮือ รับประทานครึ่งเดือนละ ๕๐๐ บาทเท่านั้น รับประทานครึ่งเงินไม่สำคัญเลยครับ”

สี่สหายกินน้ำลายเอือกพร้อมๆ กัน พลยกมือตบหลังเจ้าแท้ค่อนข้างแรง

“ฉันไม่อยากเอาแกไปเลยผ่าวะ ไป-ไปเอาเสื้อผ้ามานี้ พวกเราจะคอยอยู่ที่นี้แหละ ให้เวลาแก ๕ นาที ถ้าซักช้าเราไม่รอ”

เจ้าแท้ยิ้มทั้งน้ำตา

“รับประทานครึ่งร้อยไว้เรียบร้อยแล้วครับ” พุดจบเจ้าแท้ก็เดินเข้าไปในประตูห้องโถงหยิบกระเป๋าเสื้อผ้านวมออกมา ต่อจากนั้นสี่สหายกับเจ้าแท้ก็พากันเดินลงบันไดหน้าตึกตรงไปที่โรงรถยนต์

คุณหญิงวาดกับสีนางยืนออกันอยู่ที่หน้าตึกชั้นบน คุณหญิงวาดร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ย อย่าเอารถยนต์ไปนะจะบอกให้”

สี่สหายกับเจ้าแท้หยุดชะงักหมุนตัวกลับ ทุกคนหงนหน้ามองขึ้นไปบนตึก นึกร้องตะโกนบอกคุณหญิงวาด

“รถยนต์ไม่มีความหมายสำหรับพวกเราหรอกครับ ลาละครับคุณอา กระดิ่งทองขอลาแล้ว”

สีนางหัวเราะคิกคักไปตามกัน ประโพงจุดประทัดพวงหนึ่งโยนลงมาเบื้องหน้าสี่สหาย พล.นิกร, กิมหวนกับดร. ดิกรกับเจ้าแท้ต่างกลัวประทัดกระโดดโลดเต้นไปตามกัน เสียงประทัดดังไปทั่วบ้าน “พัชราภรณ์” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินออกมาจากหน้าตึกมองดูสี่สหายและเจ้าแท้ซึ่งพากันเดินตุบตุบออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์”

ในวันนั้นเอง คณะพรรคสี่สหายของเราได้พากันมาเช่าบ้านบังกาโลหลังหนึ่งอยู่ใกล้ๆ กับสำนักนางโลมของเจ้หนอม ทั้งนี้สี่สหายได้รับความเอื้อเฟื้อจากเจ้หนอมเป็นอย่างดี

บ้านนั้นไม่มีรั้วรอบขอบชิด เป็นบังกาโลชั้นเดียวขนาดกลางทาสีเขียว เจ้าของบ้านเป็นข้าราชการบำนาญคนหนึ่งรู้จักคุ้นเคยกับเจ้หนอมเป็นอย่างดี บ้านนี้มีน้ำประปาและไฟฟ้าพร้อม เจ้าของคิดค่าเช่าเดือนละ ๘๐๐ บาท บริเวณบ้านมีต้นไม้ใหญ่หลายต้นทำให้ร่มเย็น ประชาชนที่อาศัยอยู่ในซอยนี้อุ่นหนาฝาคั่ง โดยมากมักจะมีฐานะร่ำรวย สังเกตได้จากรถยนต์เก๋งแบบทันสมัยที่แล่นเข้าออกซอยนี้ตลอดวัน

หลังจากเช่าบ้านได้เรียบร้อย สี่สหายก็ใช้ให้เจ้าแท้กวาดและล้างบ้านทำความสะอาดห้องหับทุกห้อง เจ้หนอมได้มาช่วยเหลือตลอดเวลา

“ดิฉันดีใจจริงๆค่ะ คุณๆ ทั้งสี่ได้มาอยู่ใกล้ๆ เรา ต่อไปนี้ดิฉันจะเปิดเครดิตให้นะคะ อนุญาตให้อาเสี้ยและคุณๆเช่นดิฉันได้ เรากันเองคะในยามยากเช่นนี้ก็ต้องเห็นใจกัน โถ-น่าสงสาร เคยอยู่ตึกใหญ่บันไดสูงต้องมาอยู่บ้านเล็กๆอย่างนี้”

พลว่า “ไม่เป็นไรเจ้ พวกเราก็เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนกับคนทั้งหลายสบายมานานแล้วลองลำบากดูบ้าง เราจะช่วยกันทำมาหากินด้วยลำแข้งของเรา”

เจ้หนอมยิ้มอ่อนหวาน

“จะทำอะไรก็ทำเถอะคะ ขออย่างเดียวย่ามาตั้งช่องแข่งกับดิฉันก็แล้วกัน”

อาเสี้ยอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนที่เขาจะพูดว่ากระไรเจ้าแท้ก็เดินออกมาหน้าระเบียงเรือนและตรงเข้ามาหาสี่สหายและเจ้หนอม ใบหน้าของเจ้าแท้มีเหงื่อไหลชุ่มโชก แต่ความจริงเป็นน้ำไม่ใช่เหงื่อ ก่อนจะออกมาจากห้องเจ้าแท้ได้ใช้น้ำในถังน้ำถูเรือนวกใส่หน้าและชะโลมตามเนื้อตัวของเขา ทั้งนี้ก็เพื่อจะหลอกเจ้านายให้หลงเชื่อว่าเขาทำงานเหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อไหลไคล้อย

“รับประทานครึ่งทุกห้องผมกวาดถูเรียบร้อยแล้วครับ”

เสียหวงมองดูเจ้าแห้วอย่างชื่นชม

“อ้อ ชยันชันแข็งดีมาก เหนือโชคไปหมดทั้งตัว ยังงี้ชีวะ ไหนๆ เราก็มาตกทุกซีได้ยาก” พุดจบเสียหวงก็ล้วงกระเป่าเสื้อเซ็ทหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งแล้วส่งให้เจ้าแห้วหนึ่งฉบับ “เอา-ให้รางวัลแก”

ก่อนที่เจ้าแห้วจะเอื้อมมือรับนิกรได้ถือโอกาสตะครุบเงินร้อยบาทจากมือกิมหวงมาถือไว้ แล้วเขาก็ดูอาเสี้ย

“อย่าลืมนะตอนนี้เราไม่ใช่เศรษฐี เรามีเงินติดตัวคนละพันบาทเท่านั้น เราได้ให้ลัทธิสาบานไว้แล้วว่าเราจะก่อสร้างตัวของเราด้วยเงินที่มีอยู่คนละพันบาทนี้โดยจะไม่ถอนเงินในธนาคารออกมาใช้ ไม่จำเป็นต้องทิบอ้ายแห้วหรอก”

เจ้าแห้วค้อนนิกรแล้วบ่นพึมพำ

“รับประทานกระตูกหมูเข้าปากหมาแล้วรับประทานยังดึงเอาไปเสี้ยอีก”

นิกรยกคิ้วให้เจ้าแห้วแล้วเก็บธนบัตรใบละร้อยบาทใส่กระเป่า กิมหวงเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ยๆ เอาคืนมาอย่าเล่นอัฐเย็น”

นิกรหัวเราะดึงธนบัตรฉบับนั้นออกมาคืนให้เสียหวงโดยดี พล พัชราภรณ์ยิ้มให้เจีหนอมแล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองดูเวลา เขากล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสามอย่างปรารภว่า

“เรามีบ้านอยู่แล้ว แต่เรายังไม่มีเครื่องเรือนและเครื่องครัว ทำอย่างไรดีล่ะ”

เจีหนอมว่า “ดิฉันช่วยไปหาซื้อให้พวกคุณๆ ก็ได้คะ ดิฉันได้ปวารณาตัวไว้แล้วนี่คะ สำหรับคุณทั้งสามและอาเสี้ย ดิฉันยินดีรับใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง หรือจะให้หมวดเฟิ่นให้ยังได้คะ”

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“อ้อไร่ ถ้าเช่นนั้นขอให้พี่สาวช่วยไปหาซื้อเครื่องเรือนกับเครื่องครัวให้เราที่เถอะนะ ซื่ออย่างเลวๆ ก็ได้ไม่ต้องเอาคืนนัก เจีช่วยกะงบประมาณน้อยซีจ๊ะ เราจะต้องจ่ายเงินสักเท่าใด”

เจีหนอมนั่งคิด

“ก็พวกคุณจะต้องการอะไรบ้างละคะ”

ดร. ดิเรกหันมาทางนิกร

“ในเรื่องนี้ดูเหมือนแกจะรอบคอบและเฉลียวฉลาดกว่าพวกเรา บอกเจีหนอยซีว่าเราจะเอาอะไรบ้าง”

นายจอมทะเล้นยิ้มให้เจีหนอม

“ร้องเป็นทำนองยี่เกตีโหม”

“อู๊ย ก็ตีนะซีคะ เรื่องยี่เกดิฉันชอบมากเชียวะคะ เอาซีคะเด็กๆ ของดิฉันมันลือกกันว่าคุณนิกรร้องยี่เกได้เพราะเหลือเกิน”

พลว่า “ลำบากนักก็อย่าร้องเลยวะ หนวกหูเปล่าๆ”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซี” แล้วเขาก็หันมาทางหัวหน้าสำนักนางโลมลือชื่อ “เราต้องการแต่ของที่จำเป็นเท่านั้น เติงผ้าใบพร้อมด้วยผ้าห่มหมอนและมุ้ง ๕ ชุด”

“คะ แล้วก็ตู้เสื้อผ้า....”

นิกรพยักหน้า

“ตู้เสื้อผ้าขนาดกลางหนึ่งตู้หรือหนึ่งใบ กระจกเงาหนึ่งใบ”

“หนึ่งบานคะ”

“นั่นแหละ หนึ่งบานหรือหนึ่งใบก็เหมือนกันแหละเจี แล้วก็โต๊ะกินข้าวหนึ่งชุดมีเก้าอี้ ๔ ตัวใช้เป็นโต๊ะรับแขกในตัว สำหรับเครื่องเรือนเอาเพียงเท่านั้น”

เจีหนอมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แล้วเครื่องครัวละคะ”

นิกรหันมาทางอาเสี้ย

“เรื่องในครัวกันไม่มีความรู้เลย อยู่บ้านแกชอบเข้าไปค้นหากับแก้มในครัวบ่อยๆ แกบอกเจ้หนอม หนอยเชื่อว่าเราควรซื้ออะไรบ้างสำหรับเครื่องครัว”

เสี่ยหงวนหันมามองดูเจ้หนอม

“ไม่ต้องซื้อมากหรือเจ้ เอาตู้กับข้าวใบเดียว เตาอั้งโล่ ๑ ใบแล้วก็หม้อ”

เจ้หนอมทำหน้าบูเลี่ยนๆ

“หม้อ หม้ออะไรคะอาเสี่ย”

กิมหงวนลืมนตาโพลง

“ก็หม้อข้าวนะซี” แล้วเขาก็ทำมือบอกขนาดหม้อ “เอาขนาดนี้”

“โอ้โฮ เบ้อเริ่มเซียวคะ”

“ไม่ใหญ่นาเจ้กำลังพอเหมาะ หม้อข้าวหนึ่งใบ หม้อแกงสองใบ กระทะหนึ่งใบตะหลิวด้วย ครกหนึ่งใบ กระจอนหนึ่งอัน ไม้ตีพริกด้วยนะเดี๋ยวซื้อมาแต่ครกมากก็ไม่มีประโยชน์ งานกินข้าวครึ่งโหล งานและซามใส่กับ ดูซื้อมาพอควร ถ้วยน้ำพริกสักถ้วย แล้วก็บีบเปล่าหนึ่งใบสำหรับใส่ข้าวสาร ลังฉำฉาขนาดใหญ่หนึ่งใบไว้ใส่ถ่าน โถ่งน้ำลั๊กสองใบ ถังน้ำลั๊ก ๓ ใบ ซามกาละมัง ๓ ใบ ซ่อมซ่อม ๖ คู่ เชียงหนึ่งอัน มีดโต้, มีดหมู อย่างละเล่ม มีดบาง ๓ เล่ม”

“เดี๋ยวคะ เรายังงี้ดีกว่าคะ ดิฉันเลือกซื้อให้เอง อะไรที่จำเป็นก็จะซื้อหามาให้พวกคุณ”

“ดีทีเดียวเจ้” เสี่ยหงวนพูดยิ้มๆ

พลมองดูเสี่ยหงวนอย่างขบขัน

“แกนี่ช้านาญกว่าพวกเราโวย ู้หมดว่าเครื่องครัวมีอะไรบ้าง”

กิมหงวนหัวเราะ

“กันเคยมีเมียน้อยนี้หว่า” แล้วเขาก็หันมาถามเจ้หนอม “เจ้ลองกะเงินดูซิ เท่าที่ฉันสั่งนี่นะรวมทั้งหมด เป็นเงินประมาณเท่าใด”

เจ้หนอมตอบโดยไม่ต้องคิด

“หมื่นเดียวก็พอคะ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“มากไปละเจ้ เดียงผ้าใบเตียงละ ๔๐ บาทเท่านั้น หมอนใบละ ๒๐ บาท ผ้าห่มผืนละ ๖๐ บาท มุ้งหน้าวัดสามปลื้มขนาดนอนคนเดียวหลังละ ๒๐ บาท เครื่องนอนเรา ๕ คนชุดละ ๑๕๐ บาทอย่างมาก”

เจ้หนอมค้อนควับ

“แหม-คุณนิกรนี่กระดุกเหลือเกิน จันคุณไปซื้อเองก็แล้วกัน”

นิกรหัวเราะ

“นั่นนะซี จันก็ว่าอย่างนั้น จันกะดูทั้งเครื่องนอนและเครื่องครัวไม่เกิน ๒,๕๐๐ บาท” พูดจบก็หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา “กันไปซื้อให้ดีกว่า ในยามนี้เราจะต้องประหยัดเงินทุกวิถีทาง มา-เอาเงินมาให้กันคนละ ๖๐๐ บาท อ้ายแห้วไม่ต้องออก”

พลกับกิมหงวนและ ดร. ดิเรกต่างล้วงกระเป๋าหยิบเงินออกมาส่งให้นิกรคนละ ๖๐๐ บาท

“ไปโวยอ้ายแห้ว” นิกรกล่าวกับเจ้าแห้ว “ไปประตูน้ำกับกัน ช่วยกันซื้อเครื่องเรือนและเครื่องครัว ให้เสร็จในวันนี้”

ครั้นแล้วนิกรกับเจ้าแห้วก็พากันเดินลงบันไดไป เจ้หนอมมองดูอย่างเดือดดาลที่นิกรชดลามหล่อน

๑๐ วันผ่านพ้นไปแล้ว

คณะพรรคสี่สหายของเรามีความเป็นอยู่อย่างคนจนๆ ในตอนแรกทุกคนอึดอัดใจมากเพราะไม่ได้รับความสะดวกสบายเหมือนอยู่บ้าน “พัชราภรณ์” การกินการอยู่แค้นแค้นเนื่องจากต้องประหยัดเงิน แต่แล้ว พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกก็เคยชินกับความลำบาก ทุกคนต่างสุขสบายไปตามกันที่มีชีวิตอย่างง่ายๆ เช่นนี้

เมื่อเงินทองหมดไปทุกวัน คณะพรรคสี่สหายก็ตัดสินใจค้าขาย ทุกคนยอมสละสร้อยคอ, นาฬิกาข้อมือ และปากกาปลอกทองให้เจ้าแห้วไปจํานำเอาเงินมาทำทุนค้าขาย

ตอนเช้าวันนั้นเอง พ่อค้าไทยทั้งสี่คนก็เริ่มประกอบอาชีพโดยอาศัยบริเวณที่ว่างหน้าบ้านเป็นที่ค้าขาย พล พัชรภรณ์ ชายกาแฟและน้ำอัดลม จัดร้านแบบร้านกาแฟกลางแจ้ง นิกรชายถั่วต่าง ๆ เขาแต่งกายตามแบบชาวภารตตะวันตก นุ่งผ้าขาวโจงกระเบน สวมเสื้อสีขาว โบหน้าของเขาเหมือนวาดเคราปลอม ลักษณะท่าทางถ้ามองดูเผิน ๆ ก็เหมือนกับแขกคนหนึ่ง อาเสี่ยกิมหงวนชายก๊วยเตี๋ยวม มีก๊วยเตี๋ยวลิ้นเล็ก เส้นใหญ่และระหมี่ ตั้งหาบอยู่ระหว่างร้านกาแฟและร้านชายถั่วของนิกร ดร. ดิเรกชายข้าวแงบแบบไทย มีแงบหลายชนิดใส่หม้อตั้งไว้บนร้านแงบลอย ด้านหลังของสี่สหายมีโต๊ะเก้าอี้อยู่สามสี่โต๊ะ เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนเลิร์ฟและรับใช้ทั่วไป

พ่อค้าบรรดาคักดีทั้งสี่คนเริ่มต้นทำการค้าในตอนเช้าวันเสาร์ ซึ่งแน่ละทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องซุกซลัก เป็นธรรมดา พวกเด็กๆ สามสี่คนยืนจับกลุ่มมองดูสี่สหายอย่างแปลกใจขณะที่ พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก กำลังวุ่นวายจัดร้านและหาบของตนให้เรียบร้อย

เด็กชายรุ่นหนุ่มท่าทางแก่นแก้วคนหนึ่งกล่าวกับเพื่อนของเขาว่า

“หน้าตาไม่น่ามาขายของยังงี้เลยวะ กันว่าควรจะเป็นนักแข่งหรือจิกกาโล่มากกว่า”

อีกคนหนึ่งเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ดูมันกริดกรายนักนี่หว่า เฮ้ย-พวกเราลองช่วยกันสังเกตุแขกชายถั่วคนนี้หน่อยเถอะวะ ข้าสงสัยว่าเป็นแขกปลอมวะ”

นิกรแหกปากร้องขึ้นทันที

“ถั่วมันละมัน ๆ ๆ ๆ ถั่วคะรียบ อีนี่กินเมียอิมฝัวนะนายจ๋า กินฝัวอิมเมียคะรียบ”

เด็กหนุ่มทั้งห้าคนต่างหัวเราะขึ้นอย่างครื้นเครง แล้วพากันเข้าไปหาแขกปลอม ต่างหยุดยืนห้อมล้อม หน้าร้านถั่วซึ่งเป็นร้านแงบลอยสูงแค่นำอก มีถั่วต่าง ๆ อยู่ในกระจาด มีกระปุกใส่เกลือ ใส่พริก และกระดาษสำหรับห่อพร้อม เจ้าหนูน้อยในวัยรุ่นที่สงสัยว่านิกรเป็นแขกปลอมได้กล่าวถามนิกรว่า

“บัง ถามจริงๆ เอะ บังอยู่เมืองไทยกี่ปีแล้ว”

นิกรนั่งคิด

“อีนี่จันอินเดียมา ๑๐ ปีนะนาย”

เจ้าหนูน้อยหัวเราะ

“บังอายุเท่าไร”

“สองร้อยปีพอดีคะรียบ”

พรรคพวกของเจ้าหนูน้อยหัวเราะครื้น เจ้าหนูร่างผอมกระหกร่องกล่าวขึ้นว่า

“ถามจริงๆ นำบัง บังอายุเท่าไร ๒๐๐ ปีนะเป็นไปไม่ได้หรอก”

นิกรชักฉิว

“ทำอะไรเป็นไปไม่ได้ อายุพ่อแม่กับตัวจันรวมกันสามคน ปู่กับย่าอีกสองคนนะนายจ๋า”

เจ้าหนูน้อยที่เป็นหัวใจของเด็กเหล่านี้มองดูนิกรอย่างขบขันเมื่อแลเห็นเคราของนิกรข้างหนึ่งหลุดลงมา ห้อยร่องแรง

“เฮ้-เคราหลุดแล้วบัง ดิดเสี่ยให้เรียบร้อย”

นิกรสะดุ้งโหยง รีบยกมือติดเคราทันที พวกเด็กๆ พากันหัวเราะอย่างขบขัน เจ้าเด็กคนหนึ่งพูดพลาง หัวเราะพลาง

“ซื่อถั่วบาทหนึ่งซิบัง”

นิกรตวาดเว็ด

“ไม่ขายไวย์”

พวกเด็กๆ ต่างกระเข้านิกร แต่เมื่อเห็นนิกรพาลจะเตะเอาก็ล่าถอยไปหา ดร. ดิเรก นายแพทย์หนุ่ม แต่งกายหรูหราตามเคย กางเกงขายาวปาล์มบิซสีเทา เข็มแพรแขนยาวสีขาว ผูกไทหูกระต่ายและคาบกล้อง ยາเส้นอย่างภาคภูมิ

“ฮัลโหล อุดหนูนข้าวแงบบ้างซีน้องชาย ไทยทำไทยชายไทยอุดหนูนคนไทย ไม่ซื้อไม่หาไม่ว่าอะไร ชมได้ดูได้ แงบเผ็ด, แงบไก่, แงบปลาไหล, แงบปลาตุก คนละจานเป็นยังงีน้องชาย”

เจ้าเด็กหนุ่มคนหนึ่งชะโงกหน้ามองลงไปในห้องแกงของ ดร. ดิเรก แล้วเอ็ดตะโรลัน

“ไอ้โฮ ไหมไหวละครับคุณ แกงหม้อนี้แกงอะไรครับ”

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วยื่น

“แกงปลาตุก”

“นี่มันแกงจิ้งจกนี่ครับ” พูดจบเจ้าหนูน้อยก็เอื้อมมือลงไปในห้องแกงหยิบจิ้งจกตัวหนึ่งออกมาชูทอด

นายแพทย์หนุ่มทำคายน้หลังตาปี เจ้าหนูน้อยโยนจิ้งจกทิ้งไปแล้วหัวเราะงอหาย “แยะไว้ย ชาวแกงเจ้านี้ใครอย่ากินนะพวกเรา เอาจิ้งจกมาแกงไว้ย”

ดร. ดิเรกหันไปทางเจ้าแห้วซึ่งกำลังช่วยเสี่ยหงวนจัดหาบักขี้เตี้ย เขาร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล

“มานี้อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหันมามองดูแล้วรีบเดินเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานว่าไงครับคุณหมอ”

ดิเรกโกรธจนปากสั่น

“ฉันสั่งให้แกแกงปลาตุกทำไมถึงเลือกแกงจิ้งจก แล้วใครจะกินของแกเข้าไปได้”

เจ้าแห้วหน้าตื่น นิ่งคิดสักครู่ก็ยิ้มอ่อนหวาน

“อ้อ รับประทานเรื่องมันเป็นยังไงครับ ตอนที่ผมเอากะจำคนหม้อแกง รับประทานจิ้งจกสองตัวมันไล่กัดกันบนเพดานในห้องครัวครับ”

“แล้วยังไง” ดิเรกตวาด

“รับประทานตัวหนึ่งหล่นลงมาในห้องแกงพอดีครับ รับประทานผมว่าจะตักเอาออกแต่ลืมไป”

ดร. ดิเรกเม้มปากแน่น

“ไปให้พันอ้ายระยำ ทำสกปรกอย่างนี้ใครเขาจะมาซื้อกินวะ เคราะห์ดีที่เด็กๆ พวกนี้แลเห็นจิ้งจกเสี่ยก่อนเลยช่วยหยิบออกทิ้งไป นี่ถ้าผู้หญิงมาซื้อกินแลเห็นจิ้งจกอยู่ในหม้อแกงคงร้องบ้านแตกแน่”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานความจริงจิ้งจกมีวิตามินดีกว่าปลาตุกเสียอีกครับ”

“ไปให้พัน อ้ายเวร”

เจ้าแห้วเดินกลับไปช่วยพลจัดร้านกาแฟ พวกเด็กๆ กลุ่มนั้นบุกเข้าไปหาเสี่ยหงวน อาเสี่ยแต่งกายเรียบร้อยแบบคนขายของ สวมเสื้อกันเปื้อนทันสมัย มีกระป๋องบุหรี่ปริศราวางอยู่บนทาบักขี้เตี้ยพร้อมด้วยไม้ขีดไฟ

“กันว่าพ่อค้าคนนี้ไม่ใช่จีนวะ” เด็กหนุ่มร่างใหญ่พูดกับเพื่อนๆ “พ่อค้าบักขี้เตี้ยอะไรวะสูบบุหรี่กระป๋อง”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“อ้าวเบิ่งเงินน้ออาหนู อ้าวมาอยู่มวงไทยนางเลี้ยง แะ แะ กินบักขี้เตี้ยน้อ ขามละแจกพวดหนึ่งปากเท่านั้น ไล่ดับหมู ไล่หมู ชี้หมูพร้อม”

พวกเด็กๆ หัวเราะกันอย่างครื้นเครง แล้วพากันเดินเข้าไปยืนรวมกลุ่มหน้าร้านกาแฟของพล ทุกคนจ้องมองดูพลอย่างเลื่อมใส นายพัชราภรณ์ของเราแต่งกายอย่างปอนๆ สวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดเก่าๆ สวมรองเท้ายางรถยนต์ พลกล่าวกับเด็กกลุ่มนี้อย่างนอบน้อม

“ทานกาแฟหรือครับคุณหนู อุดหนุนผมบ้างซีครับ”

เจ้าหนูร่างใหญ่ลืมหูลิงตาโพล่ง วางท่าอย่างภูมิฐานแล้วกล่าวกับเพื่อนๆ ว่า

“เอาไว้ย กันเลี้ยงกาแฟและน้ำอัดลมเต็มที เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่วันนี้แหละที่พ่อค้าคนนี้เรียกกันว่าคุณ ใครอยากกินอะไรเอา”

ครั้นแล้วคณะพรรคเจ้าหนูน้อยก็พากันไปนั่งที่โต๊ะโต๊ะหนึ่ง ต่างสั่งกาแฟดำเย็นหรือน้ำอัดลมตามใจชอบ พลกับเจ้าแห้วบริการเต็มที่ ท่าทางของพลที่ซังกาแฟกระฉับกระเฉงดี

กิมหงวนมองมาทางกลุ่มเด็กๆ แล้วร้องขึ้นดังๆ

“ก๊วยเตี๋ยว”

นิกรร้องขึ้นบ้าง

“ถ้ามั่นมน่น่า อีนีใครไม่ซื้อแข่งไว้จู้ดๆ”

พวกเด็ก ๆ ทำคอย่นไปตามกัน ในเวลาเดียวกัน ดร. ดิเรกก็ร้องขึ้นบ้าง

“ข้าวแกงคะรียบ แกงจิ้งจก เอี้ย-แกงปลาตุกคะรียบ”

พวกเด็กๆ หัวเราะครืน ทันใดนั้นเองชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งรวม ๓ คนได้พากันเดินผ่านมาทางร้าน คณะพรรคสี่สหาย แต่ละคนนุ่งกางเกงทรงจิ้งเหลน ลักษณะท่าทางบอกให้รู้เป็นอันธพาล ชายหนุ่มรูปร่าง สูงใหญ่กว่าเพื่อนและสวมเสื้อยืดลายแดงขาวคือจอมนักเลงในถิ่นนี้ เขามีนามว่าฟุตม ในย่านบางกะปิใครๆ จะเรียกเขาว่าฟุตม แม้กระทั่งคนแก่ที่จวนจะเข้าโลงเต็มทนก็เรียกเขาว่าฟุตม เขาเป็นนักเลงที่มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง แม้กระทั่งหมาดๆ แลเห็นเขาเข้าก็วิ่งหนีเขาเพราะความกลัว นายฟุตมหรือฟุตมสมุนร่วมใจทั้งสองคนเข้ามา ยืนเบื้องหน้าโต๊ะชายถ้วม่นๆ ของนิกร

นายจอมทะเล้นยิ้มแหยๆ

“มันละมันละมัน ๆ ๆ คะรียบ”

ฟุตมพยับหน้ากับนิกร

“เอาถ้วอย่างนี้สามท้อไวย”

นิกรดีใจอย่างยิ่ง รีบตักถ้วใส่ถุงกระดาษเล็กๆ รวมสามถุงแล้วส่งให้ฟุตม จอมนักเลงแบ่งให้สมุนของเขาคนละถุง แล้วพากันเดินไปทางหาบก๊วยเตี๋ยวของเสี้ยหงวน นิกรวิ่งตามไปทวงเงิน

“เฮ้-อีนีสามบาทโงะยังไม่ให้นะนายจ๋า”

ฟุตมทำตาเขียวกับนิกร สมุนของเขาคนหนึ่งล้วงกระเป๋าหยิบมีดพับสปริงออกมาจ้วงออก

“เงินไม่มีมีแต่ถ้วนี่เอาไหมถ้วบั้ง”

นิกรถอยหลังกรูด สมุนของฟุตมอีกคนหนึ่งหยิบมีดโกนออกมาจากกระเป๋าเสื้อเซ็ท จ้างมีดออกมาชูอวด นิกร

“อยากรได้เงินก็เข้ามาซี”

ฟุตมพูดเสริมขึ้น

“ถ้วบั้ง ข้าไม่เรียกเงินค่าคุ้มครองจากเอ็งก็ดีแล้ว เอ็งรู้จักข้าไหมวะ ข้านี้แหละคือฟุตมผู้กว้างขวาง ในถิ่นนี้”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“อีนีจันต้องลงทุนซื้อถ้วมาขายนะนายจ๋า กินพริทำมาไรนะ”

สมุนของฟุตมที่ถือมีดโกนปรีเข้ามา นิกรถอยหลังกรูด เจ้าพ่อนั้นหยิบมีดโกนทำท่าเหมือนจะเฉือน ลูกกระเดือกนิกร แหกปลอมรู้สึกหวาดเสียวมีดโกนก็เดินกลับไปร้านของเขา ฟุตมพาสมุนทั้งสองตรงไปนั่งที่ โต๊ะว่างเบื้องหลังหาบก๊วยเตี๋ยว พรรคพวกเจ้าหนูน้อยพากันมองดูอย่างเกรงกลัวแล้วรีบลุกขึ้นจัดแจงชำระเงิน ค่าเครื่องดื่มให้พล รีบพากันไปจากที่นั่น

“เฮี้ย มีอะไรกินบ้างไวยถ้วบั้ง” ฟุตมถามอาเสี้ย

กิมหงวนมองดูผู้กว้างขวางอย่างไม่พอใจ

“มีหลายอย่างเฮี้ย ก๊วยเตี๋ยวแห้งก๊วยเตี๋ยวน้ำ เกี้ยวก็มี เกี้ยมอี บะหมี่มีทั้งนั้น”

“เออ-ดีไวย เอาแห้งมาก่อนไวย ก๊วยเตี๋ยวแห้งสามชาม”

“สามละเท่าไหร” กิมหงวนถาม

สมุนของฟุตมคนหนึ่งลุกขึ้นเดินเข้ามาหากิมหงวนในท่าคุกคาม แล้วหยิบหมูชิ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยวอย่าง เอรีดอรัย

“ลื้อมาขายของที่นี้ลื้อควรจจะรู้จักฟุตมนักเลงโตเสียก่อน”

“รู้จักทำลาย นักเลงก็นักเลงอ้วไม่เกี่ยวข้องด้วย”

“อ้าว พุดยั้งเดี่ยวก็โดนเตะเจ็บตัวไปเท่านั้นเอง ทำก๊วยเตี๋ยวแห้งไปให้สามชามเตี๋ยวนี”

“เอาสามละเท่าไหร”

“ฟรีไว้อย่างไร พวกอ้าวไม่เคยกินอะไรเสียเงิน”

อาเสียคว้ามืดหมูขึ้นมาถือ

“ฟรีก็แลกบั้งต่อซี่ นักเลงอ้าวไม่แก้ว อ้าวแก้วโปลิกเท่านั้น”

เจ้าหมอนั้นหันไปมองดูพุ่มกับเพื่อนของมัน พุ่มพาสมนูของเขาอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาหาที่หาบักว้ายเดี่ยว

“อ้ายเบ๊อะ” พี่พุ่มคำราม “ลื้ออยากตายไหม”

“ไม่อยากไว้อย่างไร”

“ไม่อยากก็ทำก๊วยเดี่ยวมาให้อ้วกินดี ๆ ลื้อรู้จักคอลท์ตราควายไหม” พุดจบเจ้าพุ่มก็ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบคอลท์ตราควายออกมา

อาเสียใจหายวาบ ร้องบอกตัวเองด้วยเสียงอันดัง

“ก๊วยเดี่ยวแห่งทำพิเสกสามชามไว้อย่างไร”

เจ้าพุ่มหัวเราะชอบใจเก็บคอลท์ตราควายใส่กระเป๋ากางเกงไว้ตามเดิม ครั้นแล้วเจ้าพุ่มก็แสดงความเป็นผู้กว้างขวางต่อไป พาสมนูทั้งสองเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าร้านแผงลอยของ ดร.ดิเรก

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้พี่พุ่ม

“เชิญครับ ข้าวราดแกงครับ ราคาถูกจานละบาทเดียว วันนี้ขายมาขายเองครับ”

เจ้าพุ่มหัวเราะที่ๆ

“ทำทางของแกน่าจะเป็นคอมปริเตอร์ขายรถยนต์มากกว่า แต่งตัวออกก็อย่างนี้ไม่น่ามาขายข้าวแกงเลย”

“ทำยังงี้ได้ครับ โชควาสนาของคนเรานั้นไม่เหมือนกัน”

เจ้าพุ่มมองดูหม้อแกงบนยกพื้น

“มีแกงอะไรบ้างล่ะ”

“หลายอย่างครับ แกงเนื้อ, แกงปลาตุก แล้วก็กาหรี”

เจ้าพุ่มแยกเขี้ยว

“กาหรีไม่เอา เอาแกงเนื้อให้สามจาน”

“จานละเท่าไรครับ”

“แล้วกัน” เจ้าพุ่มดู “กินฟรีไว้อัยน้องชาย คนอย่างกันไม่เคยกินอะไรเสียเงินเลย แกรู้ไหมว่ากันเป็นนักเลงใหญ่ที่นี่ มาขายของในถิ่นนี้กันควรจะเรียกค่าคุ้มครองจากแกเป็นรายวัน แต่เห็นว่าอาชีพของแกมีรายได้เพียงเล็กน้อยก็ไม่อยากไถ”

ดร. ดิเรกทำตาปริบๆ

“ขอบคุณมากครับพี่ชาย เชิญไปนั่งเถอะครับ เดี่ยวผมยกเอาไปให้”

เจ้าพุ่มพยักหน้ากับพรรคพวกแล้วพากันไปทางร้านแผงลอยขายกาแพและเครื่องดื่มของพล พัชราภรณ์

“โง่ พรรคพวก” เจ้าพุ่มกล่าวทักพลราวกับคุ้นเคยกันมานาน “แกควรจะรู้จักพระภูมิเจ้าที่ไว้เสียก่อนซีกันนี้แหละพุ่มเล็บเหล็ก”

พลหัวเราะอย่างใจเย็น

“ยินดีมากพี่พุ่มที่ได้รู้จักกับพี่ พวกเราสี่คนนี่เพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี้ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะพี่นะ”

เจ้าพุ่มยียดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“ไม่เป็นไรอัยน้องชาย ต่อไปนี้ใครมาข่มเหงรังแกออกกันนะ บ้านกันอยู่สุดซอยนี้ บ้านสองชั้นสี่เหลี่ยมใครๆ ก็รู้จัก”

“ขอบคุณมากครับพี่ครุฑ”

นายพุ่มทำคายน มองดูพลอย่างเคื่องๆ

“พุ่มไว้อย่างไรครุฑ อ้า-ขอโอเลี้ยงกินฟรีสักสามแก้วซีเพื่อน”

พลหัวเราะ

“เสียใจมากพี่พุ่ม การค้าต้องลงทุน อย่าว่าแต่พี่พุ่มเลย ต่อให้พ่อหรือแม่ผมก็กินฟรีไม่ได้ แต่สำหรับพี่พุ่มผมจะลดให้ คิดค่าโอเลี้ยงเพียงแก้วละ ๕๐ สตางค์ ในฐานะที่พี่พุ่มเป็นนักเลงใหญ่ในถิ่นนี้”

เจ้าคุณห้ามสมุนของเขาคนหนึ่งซึ่งล้วงกระเป๋าหยิบมีดพกสปริงออกมาจ้วงออก แล้วเขาก็กล่าวกับพลว่า
“คิดดูให้ดีน้องชาย ถ้าไม่ให้นักกินฟรีแกก็ตั้งร้านขายกาแฟที่นี้ไม่ได้”

พลมองดูพรรคพวกของเขาแล้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เฮ้-เตรียมพร้อมไว้วงพวกเรา”

กิมหงวนคว้ามีดปังตอวิ่งเข้ามาในข้าง ๆ พล ในเวลาไล่ ๆ กัน นิกกรก็ถือไม้ตะพดอันเบ้อเริ่มวิ่งเข้ามา
ดร. ดิเรกคว้ามีดโต้เป็นอาวุธ เจ้าแห้วคว้าไม้คานหาบกีวยเดี่ยวของอาเสี้ยเดินตามนายแพทย์หนุ่มเข้ามาในรวม
กลุ่มกับ พล, นิกกรและเสี้ยหงวน

เจ้าคุณกับสมุนร่วมใจทั้งสองต่างถอยออกไปยืนตั้งมั่นในระยะห่างพอสมควร แล้วเจ้าคุณก็กล่าวกับพล
ด้วยเสียงอันดัง

“แก่นั่นหรืออ้ายน้องชาย”

พลพยักหน้า

“ก็พอ ดูกันไม่เคยกลัวใครหรือคุณ แกจะเป็นนักเลงใหญ่ขนาดไหน แกก็มีสองมือสองตีนเหมือนอย่าง
กัน”

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“ถ้ายังงั้นล่อกันด้วยหมัดลุ่น ๆ ตัวต่อตัวดีไหม”

“ก็ดีนะซีพี่คุณ กันจะได้มีโอกาสยึดเส้นยึดสายบ้าง”

เจ้าคุณห้ามลูกน้องทั้งสองซึ่งทำท่ากระหึ้นกระหือหรือแล้วปรีเข้ามาหาพลในท่าทางนักเลงเต็มตัว
พลปราดเข้าปะทะจอมอันธพาลทันที ทั้งสองชกต่อยตะลุมบอนกันกลางแปลง นิกกรกับกิมหงวนต่างโยนอาวุธคู่มือ
ทิ้ง อาเสี้ยกิมหงวนถอดแว่นตาขอบกระออกเก็บไว้ในกระเป๋า แล้วอาเสี้ยกับนิกกรก็ตรงเข้าประจัญบานกับสมุน
ของทุกคนละคน มวยกลางแปลงระหว่างสามต่อสามเป็นไปอย่างดุเดือด ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วต่างร้องตะโกน
หนุนสามเกลอด้วยเสียงอันดัง

กิมหงวนของเราสูงกว่าและยาวกว่าคู่ต่อสู้ ดังนั้นเท้าขวาของเสี้ยหงวนก็ส่งเจ้าหมอนั้นลงไปนอน
แอ้งแม้งอยู่ข้างหาบกีวยเดี่ยว กิมหงวนเดินเข้ามาในมองดูใกล้ ๆ แล้วก็หยิบขามกีวยเดี่ยวแห่งซามหนึ่งขึ้นมา
ถือไว้ ก้มตัวลงยกขามโปะหน้าเจ้าหมอนนั้นอย่างสมแค่น

“นี่แน่ะ อยากรินฟรีต้องกินยังงี้”

พลกับเจ้าคุณ และนิกกรกับสมุนของเจ้าคุณอีกคนหนึ่งกำลังพันตูกันอย่างทรหด นิกกรสู้พลางถอยพลาง
เมื่อเห็นท่าสู้ไม่ไหวก็ออกลูกไม้แกลังร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย โปลิศมา”

เจ้านั่นตกใจก็หันหน้าไปมองดู เท่านั้นเองนิกกรก็ปล่อยหมัดเด็ดเข้าอย่างจัง ถูกท้องเจ้าหมอนั้นที่หนึ่งและ
กระแทกปลายคางได้อีกที่หนึ่ง สมุนของพี่คุณผงะหงายล้มลงอย่างไม่เป็นท่า นิกกรยกเท้าขวาขึ้นทำท่าจะกระต๊อบ
เจ้าหมอนั้น ดร. ดิเรกร้องตะโกนห้ามสุดเสียง

“เฮ้ย-อย่า”

นิกกรเงี้ยวค้ำ ในเวลาเดียวกันนี้เองพล พัทธราภรณ์ อ้ายเสื่อรูปหล่อกำลังปะทะกับพี่คุณอย่างดุเดือด
ต่างฝ่ายต่างผลัดกันรับผลัดกันรุก ถ้อยทีถ้อยชกหน้ากันจนปากคอบลันไปตามกัน

ครั้งหนึ่งเจ้าคุณยกเท้าขวาเตะพลอย่างเต็มแรง พลยกแขนซ้ายขึ้นปิดพร้อมกับสับเท้าเข้าไปและชกสวน
ด้วยหมัดตรงขวากระแทกถูกปลายคางนักเลงใหญ่อย่างเหมาะเจาะ เสียงดังราวกับทุบกระบอกไม้ไผ่ ๆ

เท่านั้นเองนักเลงใหญ่ก็เซถลาร่อนออกไปเหมือนกับนกปีกหัก ล้มลงศีรษะฟาดพื้นนอนหงายเหยียดยาว
สิ้นสติสมประดี นิกกรวิ่งเข้ามาหาพลและจับมือขวาของพลชูขึ้นเหนือศีรษะ เขาร้องออกมาดัง ๆ ว่า

“เขี้ยวชนะ”

ดร. ดิเรกกับเสี้ยหงวนและเจ้าแห้วต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

คณะพรรคสี่สหายได้ดำเนินการค้าต่อไปโดยสวัสดิภาพ เจ้าคุณกับพรรคพวกถูกลบเหลี่ยมลบคมถึงกับ
ต้องอพยพไปอยู่ถิ่นอื่น บรรดาชาวบ้านในซอยต่างพากันมาอุดหนุนสี่สหายของเราอย่างอุ้นหนาฝ้าคัง กีวยเดี่ยว

ของกิมหงวนชายตีมากในตอนเที่ยง ชาวแกงของ ดร. ดิเรก และเครื่องดื่มของพลก็ขายดีเช่นเดียวกัน ส่วนนิกรแยกว่าเพื่อนถั่วมันๆ ของเขาขายไม่มีใครได้ อย่างไรก็ตามนิกรบอกกับเพื่อนเกลอของเขาว่าเขาพึ่งพอใจในอาชีพขายถั่วของเขาแล้ว ถึงมีรายได้น้อยก็ไม่เปลืองเครื่องแต่งตัว มีผ้าโจงกระเบนหนึ่งผืนและเสื้อแบบแขกตัวเดียวพอแล้ว

ตอนสายวันหนึ่ง

สี่สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ที่โต๊ะๆ หนึ่งใกล้ๆ กับร้านเครื่องดื่มของพล พัชรภรณ์ เจ้าแก้วกำลังช่วยกิมหงวนล้างชามถ้วยถ้วยเตรียมไว้ต้อนรับลูกค้าขาประจำในตอนใกล้เที่ยง บนโต๊ะนั้นมีวิสกี้ตราขาวหนึ่งขวด โซดาสามขวด ถ้วยแก้วสามสี่ใบ บุหรี่การีคหนึ่งกระป๋องพร้อมด้วยไม้ขีดไฟ

อาสี่ยกิมหงวนยกแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วกล่าวกับเพื่อนของเขาว่า

“เราชนะเมียของเราแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรอีก การค้าของเราเป็นล่ำเป็นสันขึ้นแล้ว เราสามารถเลี้ยงตัวของเราได้โดยไม่ต้องถอนเงินในธนาคารออกมาใช้แม้แต่บาทเดียว”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“แต่อย่างช้าอีกสองสามวัน ทุนของเราจะหมดเกลี้ยง คราวนี้แหละได้อดตายกันบ้างละ เราขายของมาสองอาทิตย์แล้วขาดทุนทุกวัน”

พลหัวเราะหึๆ

“ทำไมจะไม่ขาดทุนละ พวกคนจนหรือคนแก่มาซื้อเรา เราไม่เอาสตางค์เลย บางที่ยังแถมเงินให้ไปอีกพอเที่ยงพวกเด็กๆ ในตรอกนี้แหกกันมาซื้อข้าวแกงซื้อถ้วยถ้วยซื้อถั่ว เราก็กินฟรี”

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นบ้าง

“กันเห็นคนจนๆ มากินข้าวแกงของกันแล้วกันเอาเงินไม่ลงหรือกเพื่อน อดสงสารไม่ได้”

นิกรมองไปทางปากซอย พอแลเห็นรถเก๋งคันหนึ่งแล่นตรงเข้ามา นิกรก็ร้องขึ้นดังๆ

“เฮ้ย นั้รถที่บ้านเรานี่หว่า”

พลกับกิมหงวนและนายแพทย์หนุ่มต่างมองตามสายตานิกร สี่สหายจ้องตาเขม็งมองดู “คาดีลแล็ค” เก๋งคันนั้นซึ่งแล่นใกล้เข้ามาทุกที เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าที่คนขับนั่งอยู่ตอนหน้ารถตามลำพัง

เมื่อ “คาดีลแล็ค” เก๋งคันนั้นแล่นผ่านหน้าร้านสี่สหาย เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็หันมามองดูโดยบังเอิญ พอแลเห็นสี่สหายกับเจ้าแก้วท่านเจ้าคุณก็แสดงสีหน้าตื่นเต็นยินดียิ่ง ท่านบังคับรถให้หยุดนิ่งทันที

“เฮ้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานลั่น “พวกแกอยู่ที่นี้หรือหรือ”

สี่สหายต่างลุกขึ้นจากโต๊ะพากันเดินเข้าไปที่รถ “คาดีลแล็ค” เก๋ง เจ้าแก้ววางมือจากการงานตามไปด้วย เจ้าคุณปัจจนิกฯ เปิดประตูก้าวลงมาจากรถอย่างร้อนรน ท่านมองดูหน้าสี่สหายแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

“ฉันพบพวกแกอย่างบังเอิญแท้ๆ เป็นยังไง สบายกันดีหรือ”

พลยิ้มให้ท่าน

“ครับ สบายดี คุณอาไม่ได้มาหาพวกเราหรือครับ”

“เปล่า อามาทวงหนี้ในชอยนี้ หลวงพิทักษ์ฯ เป็นหนี้เอาอยู่ห้าหมื่น สองเดือนแล้วขาดส่งดอกเบี้ยอาโก้เลยมาทวงถาม” พุดจบท่านก็หัวเราะ “สำคัญไฉน อานี่ไม่ถึงเลยว่าคุณจะมีความสามารถหาเลี้ยงตัวเองด้วยการขายอาหาร”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นี่นี่คนเราต้องช่วยตัวเองนำเจ้าคุณ จันอินเดียมาหลายปีคะริบ ขายถั่วมันๆ นะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบๆ มองดูเขยเล็กของท่านอย่างเศร้าใจแถมขบขัน

“แกนี่ขลังอะไรขึ้นมว่ะ ถึงได้ปลอมแปลงตัวเป็นแขก”

คราวนี้นิกรพูดด้วยเสียงปกติ

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณพ่อ ผมชอบทำอะไรให้มัน แหกแนวเล่นไม่อยากจะซ้ำกับคนอื่น ปลอมเป็นแขกอย่างนี้ขายถั่วดีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะ

“กำไรดีหรือ”

“ครับ อย่างน้อยถ้าไรวันห้าหกพันบาท”

“ฮ้า ถ้ายังงั้นละก้อขายฝันไว้มิใช่ขายถั่ว” แล้วท่านก็หันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม “แกขายข้าวแกงหรือดิเรก”

“ครับ คุณพ่อลองดูสักงานสิครับ แกงจืดของผมเด็ดขาดเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก

“แกงจืด.....”

“เปล่าครับ ผมพูดเล่นนะ เชิญคุณพ่อนั่งพักผ่อนก่อนสิครับ ลองฝีมือพวกเราดูบ้าง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เปลี่ยนสายตามาที่พล

“แกขายอะไรล่ะ”

“ผมขายกาแฟและเครื่องดื่มครับ”

“เออ เข้าที่ไว้มั้ย แล้วอ้ายหรง.....”

อาเสี่ยยิ้มแบ่น เขาร้องขึ้นดังๆ

“ก๊วยเตี้ยวโอ”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง แล้วท่านก็กล่าวถามเจ้าแห้ว

“เอ็งขายอะไรหรือเปล่า”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เมื่อย

“รับประทานเป็นชีซ่ารับใช้ร้อยแปดพันเก้าครับ วันหนึ่งมีเวลานอนเพียงสามชั่วโมงเท่านั้น กวาดบ้านถูเรือนช่วยทำของขาย รับประทานตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ น้ำหนักตัวผมลดไป ๒๐ กว่ากิโลแล้วครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูสี่สหายอย่างขบขันแล้วท่านก็กล่าวกับทุกคนว่า

“พวกแกเช่าบ้านหลังนั้นอยู่ใช่ไหม”

“ครับ” พลตอบ

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

“ในที่สุดแกก็มาอยู่ใกล้ๆ ซ่องแม่หนองม อ้า-ฉันพบพวกแกก็ดีแล้วอยากจะทำอะไรให้รู้ว่า เมื่อยๆ ของพวกแกต่างโศกเศร้าเหงาหงอยไปตามกัน ไม่มีใครรู้เลยว่าพวกแกไปอยู่ที่ไหน ที่แท้ก็มาอยู่ที่นี้เอง เตรียมตัวรีบกลับไปบ้านเถอะ ไปอยู่บ้านเราดีกว่า มาอยู่อย่างนี้ขายหน้าเขา”

กิมหรงว่า “พวกเราไม่ไปหรือครับ เราจะทำมาหากินของเราต่อไปโดยไม่ต้องพึ่งเงินในธนาคาร พวกเรามีความสุขแล้ว”

“ถ้ายังงั้นก็ตามใจพวกแกเถอะ แต่ว่าถ้าแกไม่รีบกลับบ้าน เมื่อยๆ ของแกอาจจะมึนหัวใหม่จะบอกให้”

นิกรพูดขึ้นอย่างเดือดดาล

“ฮีนี่แขกไม่ตกใจนะนายจ๋า พวกเรามีแฟนลูกศิษย์เจ้าหนองมคนละคนแล้วคะริ๊บบ”

กิมหรงว่า “เราจะกลับบ้านก็ต่อเมื่อเมื่อยๆ ของเรามาตามมาราบไหว้งอนจ้อขอโทษเราที่นี่ครับ คุณอาช่วยไปบอกด้วยว่า พวกเราจะไม่ยอมให้ชมชู้เราก็คือเป็นอันขาด พุดแล้วเจ็บใจนัก ทำราวกับว่าเป็นแม่พวกผม เลิกกันที่ไม่เอาละครับ พวกเราเกลียดเมื่อยๆ ของเราราวกับกิ้งกือ”

นิกรว่า “ทั้งเกลียดทั้งขยะแขยง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้ารับทราบ แล้วกล่าวกับพลอย่างยิ้มแย้ม

“แกไม่คิดคืนดีกับเมียของแกเหมือนกันยังงั้นหรือ”

“ครับ พวกผมยอมมีทัศนะเหมือนกัน”

ท่านเจ้าคุณหันมาทาง ดร. ดิเรก

“ยายภา ร้องให้คิดถึงแกทุกๆ วัน”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

“อ้อไร หล่อนควรจะทำอะไรให้ น้ำตาของประภาไม่มีความหมายสำหรับผมเสียแล้วละครับคุณพ่อ”

“ดีแล้ว ฉันจะไปบอกเมื่อยๆ ของพวกแก ลาละไว้มั้ยจะไปพบหลวงพิทักษ์ฯ ลักหน้อย”

หญิงชราคนหนึ่งถือขามกालะมังใบเล็กๆ เดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้ากิมหงวนก่อนที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ จะเดินขึ้นไปบนรถ คุณป้ามองดูท่านเจ้าคุณอย่างประหลาดใจ แล้วถามเสียหงวนดั่งๆ ว่า

“พ่อคนนั้นเขาเป็นอะไรอะไรอะหาหงวน ศีรษะไม่มีผมแม้แต่เส้นเดียว”

กิมหงวนกลั้นหัวเราะแทบแย้

“เมื่อเบิ่งเหล็กๆ อีถูกฟ้าอ้อมกั๊ดหัวอ้า อายาย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งโหยง ทำปากหุบหิมิดำหญิงชราแล้วเดินไปขึ้นรถ “คาติลแล็ค” เก๋ง ต่อจากนั้นท่านเจ้าคุณก็ขับรถเก๋งคันงามเลยเข้าไปในซอย

โปรดติดตามอ่าน

“ผู้พิชิตเมีย”

เล่ม ๒ ตอนจบ